

O sodka Panno Maryjo! Przez miecz boleści, który przeszy Twą duszę
gdy widział Syna Twego najdroższego na krzyżu wzniesionego, obnażonego, przybitego do pierza hańdy, pokrytego ranami i bliznami, upro nam tęsknaby serce nasze ronieć by o mieczem alu za grzechy przeszyte,
i grotem miłości Bożej zranione, o Panno wiła!
Przez te niewypowiedziane cierpienia, które bez skargi przeniosła,
gdy stojąc pod krzyżem, słyszała Syna Twego polecającego Ci Janowi wiemu,
wydającego głos wielki i oddającego ducha swego w ręce Boga Ojca,
wspomnas przy końcu życia naszego. Gdy język nasz nie będzie już mówić Ci wzywa
gdy oczy nasze zamkną się na światło, a uszy nasze na wszystkie światła odgłosy,
kiedy nas wszystkie się opuszczą, wspomnij wtedy o Matko najmiłosierniejsza,
o tych modłach, jakie do Boga w Twojej obecności wnosimy,
Twojej je polecając dobroci! Wspomnas w godzinie niebezpieczeństwa strasznego i
racz dusze nasze przestawi Synowi Twemu Boskiemu,
aby za przyczynę Twoją ocali je od wszelkiego cierpienia
i wyprowadzi do wiekuistego w niebieskiej ojczyźnie spoczynku.
O Panno najczystsza! Przez te cię westchnienia, które się wyrwały z Twojej piersi
wezbranej boleści, gdy przyjmując w swe ręce Syna ukochanego zdjętego z krzyża,
wpatrywała się w ciało Jego uwielbiona, pokryte ranami
w Oblicze Jego tak przecudnie piękne, a miłości tak zeszpecone,
spraw, bogamy Ci abyśmy opakiwali nasze grzechy,
i aby pokuta uleczyła tany tych grzeszników; aby w chwili,
gdy śmierć ciało nasze przedmiotem wstrętu uczyni dla wszystkich, dusza nasza jaśniejąca pięknoci,
zasłony na przyjęcie jej w objęcia najsłodszego Jezusa Syna Twojego, a Pana naszego. Amen.